

קרבן מעות שנמצאו פרק שביעי שקלים העדה כא.

מסורת הש"ס

(א) מנחות נב א, (ב) ב"א לו
מנחה בשחרית ומנחה בין
הערבים, (ג) מנחות נב א,
(ד) שם נב ב, (ה) לעיל ה"א,
(ו) פסחיסט, (ז) שם, (ח) שם
ע א, (ט) נראה דק היה גורם
שם צומרא רובע שקל אבל
לפנינו ופרסא שם רובע
סקתמא ופרסא רבע הדינר
ועיני היטב בתוס' ב"ב דף
קסו: ד"ה ריבעמים.

עין משפט

נר מצוה

לב א מיי פ"ג מתמידין
 הל' כב:
לג ב מיי שס:
לד ג מיי פרק י"ג מאה"ט
 הלי"ח:
לה ד מיי שס הלי"ה:
לו ה מיי שס ובהשג"ר:
לז ו מיי שס הלי"ו:

נוסחת הבלי

(א) קומינן (בחסר) כו'
קומינן בחסר כו' אר"ח
כו': (ב) ר"ש דר נחמן
בשם ר' יוחנן כו' היו
מקשטין דה כו':
(ג) וזכר"א בשאר ימות
כו': (ד) וקופין צין דזה
ובין דזה כו':

הגהות הגר"א

[illegible]

גליון הש"ס

[חא] עי' קיע וש"ר רכא
לפרש פי' חדש והוא פלאי
דא"כ בחל י"ד בשבת אמתא
שוחט זה מיד הא ביון
דאין הוזה דוחה שבת ואף
בספק טומאה אין מוין
בשבת עי' יומא דף ח ע"ב
וא"כ בא הפסח בטומאה
וא"כ לא הטיילו הבעלים
הסמין מאתמול ואין לדון
על הסמין והקופין כלל
ועי' ש"ס פסחים עס:

[illegible]

הדרך עלך פרק מעות שנמצאו

א' מִתְנִי' כֹּל הָרוֹקֵץ הַ

בירושלים מהורין חוץ
משל שלק העליון דברי ר"מ ^(א) רבי יוסי אומר
יבשאר כל ימות השנה שבאמצע טמאין שבצדדין
טהורין ובשעת ההגל שבאמצע טהורין שבצדדין
טמאין מפני שהמעוטין מסתלקין לצדדין כל
הכלים הנמצאין בירושלם דרך ירידה לבית
המבילה טמאין ודרך עליה טהורין ואלא כדבית
עלייתן דברי ר"מ ר' יוסי אומר בולן טהורין חוץ
מן הסל והמגרפה והמריצה המיוחדין לקברות
סכין ^(ב) השנוצצת כו"ד שוחט בה מיד יבשלה עשר
שונה ומטביל ^(ג) קופין ^(ד) בזה ובוה שונה ומטביל
חל ארבעה עשר להיות שבבת שוחט בה מיד
במ"ו

והטעמים מסתלקין לנדי הדרכים מקום שאין דרכים האגל מצי' ומזהירי לכל טעם של
אין יבן אכל אכלהם הרגל שרוב ישראלי טעמוהם מסתלקין לדידים של טעמוהם את
הטע וטעוהם וטעוהם האכלהם הרגל בשעת ההגל והטעם הנמלאים האכלהם האכלהם
ושבדלדן טעמין: דרך יידיה העצילה. ב' דרכים היו למקום בא' יורדיה ובאחד
עולים שלא יעשו טעמין טעוהם וכל דרך יידיה האכלהם לפי שפלו מיד העצילה
לעצילה: כל יידיהם עניינן: בדרידן דרך רחוקה היו לך היו מורידין לבית
העצילה ועצילתם טעמי לאחרי שטעבין: ר' יוסי אומר וכן טעוהם. ללא גורו כל ספק
למי' בירושלים: מוריס. כל שגורפין ומוסבין זו עמדת המהם כדמי' מסחרין:
מוריס. מפרש בגמרא: שחוט זו מיד. ודואל העצילה בעלים המחמול כמי' שיהיה לה
הערב שטח ומלא ראויה לשטוח זה אכל בערב פסח: ב' צוה ומעביל: כלומר אפי' לא
דואל לאימר כבר העצילה בעלים לךר המוצאה להעצילה שנית דשמה לא העצילה
בעלי הדור לא שותה להמקום דר טמון לחשיכה אלא שיהיה לא גורו כל ספק ללא אפי'ם
גני קדישים הברכות ענין. קופין. קנין גדול וכן שניין לחמור שגר ולשגר זו
עמדות: כזה וזה. ב' צוה: שזה וזה מעביל לפי שיקרה לחגיגה ששניה העטס מותר
לא יאירי כגון שיהי ההכנס מעלי' מהים ספקא וכן שיעי' שבהן גע'ם אפי' מעבילין
עמו חגיגה דהוא ליה כל ספקא בעומה' בעומה' ט' יעשו כהנים ואין הכהנים אפי'ם
טעוין וכן מעבילין ספקין טעוין אפי' מיד מעמ' מלאה: ר' י' רישות בשעת
שחוט כמי' זה. אמרתי אין שיהי שבת אלא לא ששנתה מה מסיפקא שנת טעמה היא
ומלא הפסח עמו ומחלל את השבת לא ששנתה לא שבתא אלא שחוט כמי' שיהי שבת
קדושין לחלל דאף על גב דלא חגיגה בשנת מ'י חוקה שטעוהם הערב שנת לנורו חגיגה: ר' י'

משנת אליהו

ממוס ונטמא נשאר בצע"י והרמב"ם דפסק בפ"ג מהל' תמידין הל' כ' כהן שהקריב מחלה ומוט או נטמא או נולד בו מום כו' פשטו בצע"י לתומרם ודלא כמ"ש בק"ע:

ג' וְגוֹן אֶל תַּמְחִידוֹ. וְכִי מַעֲרֵב כִּסְפָּרָא פִּרְשָׁה לוֹ דְּרַשָׁה ז' וְיָדָה מִנְחָמוֹת (י"א ב') וְיָדָה בְּנוֹ שֶׁל יוֹחָנָן בֶּן בְּרוּקָא וְגוֹן וְכו' וְיָדָה אֶסְפֵּרֵי וְהַמְסַפֵּרִים שֶׁתִּבְרָשׁוּ בְּכָל יוֹם בְּכָל הָרֹאשׁ אֶלְלָא שְׁמַנְיָא כו' וְכִי הָאֵל תַּמְחִידוֹ מִלְּפָנֵינוּ כו' בְּנוֹעֵי
וְכִי בִּיבְרָחֵם מִן דְּמַלְכוּרְיָתָא אִין מוֹעֵלִין בְּכָלֵּהּ וְהִי פִּרְיָן בְּכָלֵּהּ מִנְחָמוֹת ז' וְתַמְחִי בְּכָלֵּהּ מִן מַשְׁקִיָּין. לָאֵן וְיִלְחָם
וְזוּר מִשְׁמַע מֵהֶם וְכִיִּין שְׁגַדְרוּ גִזְרָא אֶלָּא יַמְעוּלָהּ וְהִי יוֹחָנָה שֶׁן שְׁמֵהּ שְׂוֹאָה תַּמְחִי ז"ד וְנִבְכְּלִי קִזְמֵר מִין דְּחוּר דְּרַשִׁי מַסְפָּק
בְּכָל מַעֲרֵב. וְכִי דִּפְסֵי מַעֲרֵב אֶלָּא יִכְרִים מַעֲרָב וְכִסְפָּרָא מִתַּמְחִי מִן ז"ד כו' וְדִּפְרַשְׁתִּי מִלְּפָנֵי פִּרְקִין. סָלִיף רַשִׁי רַבִּי
הֵם הֵם שֶׁן מַעֲמִלָּין אִין וְכִלְס מַשׁוֹס דְּלֹאֲלִין בְּתַר רֹבֵא. שֶׁל שׁוֹק שְׁעוּלִין. בְּגִמְרָא מַפְרָשׁ. שְׁמַלְטֵעַ שְׁמִדְרִין. בְּגִמְרָא מַפְרָשׁ
וְיִסְחֵס חֲזָא שְׁוִיָּא וְתַמְחִיל וְנִבְכְּלָה וְהִי דְּכִי יִרְדֵּה וְהִי דְּכִי עֲמִילִין מִנְחָמוֹת. וְכִי דְּכִי רִיבִין. וְדִיבְרִידִין מִן אִין תַּמְחִיל
שֶׁשְׁמִי: וְכִי מַשְׁקִיָּין לוֹ מִנְחָמוֹת הַמֵּסִיחַ: שׁוֹמֵעַ בֶּה. מַפְסֵל וְיָדָה לְהַטְעִיבָה ז' וְהַמְעַלֵּה מִתְּפִלָּתָא שְׁמִיָּהּ
שְׁמֵהּ וְהֵם סְטִירֵי ז"ד. ז"ד שׁוֹמֵעַ וְשׁוֹמֵעַ לְזִמְרָא ק"ה שְׁמֵהּ שְׁמֵהּ אֶסְפֵּרֵי בְּכָלֵּהּ ז' שׁוֹמֵעַ וְשׁוֹמֵעַ מַסְפָּק שְׁמֵהּ עֲדִין אֵל
כִּי שׁוֹמֵעַ. כִּי גִזְרָא אֵל וְרִבִּין אִין לְהַטְעִיבָה אֵלָּא לְחִיּוּדָה שֶׁל מִנְחָמוֹת: ז' אִפְלִי מִנְחָלָה ז"ד. שׁוֹמֵעַ ז' וְכו'
כִּי ז"ד עַל מַלְחָא אִין לֵאמֹר לֵאמֹר שְׁמֵהּ ז' שׁוֹמֵעַ עִיִּם לְהַטְעִיבָה מִן לְבִין מַשְׁמִשָּׁה: ז' אֵלָּא שְׁמֵהּ שׁוֹמֵעַ. קִזְמֵר וְכו' וְיָדָה וְיָדָה

קר

בדכריה' דריש מקרא דמשל כצור: ולא יאוש הוא מכל ישראל לצורך עשייתם האופים ומחזי צ"ד הוא ושלמה בין הערבים: ה"ג ושלמה בין הערבים או ג' לגוץ מה פה. דלעשייתם האופים היה הכה"ג מביא

ריבב"ן

לעבר והוא מחוסרת ספרה וצברת היא תיקנו צ"ה שיהו צאות משל כצור: **המספח אם קטיון.** שהגבור נוקח את הקטין וצברת בדמימ קטיון וקצבה שלהן דמפרושה בסוף פרק קמא דכריה' אמר רשב"ג הטעון הוא אם אקין כלילה עד שיהו צדיקין נכנס ודרש ולימד האשה עד עליה תמנ לירות ודאום מוצהה קרין ואושלת בוחסין ודאום השאר עליהן מוצה ועמדו קרין צו ציוס צרעמס ומייתו לה נמי צב"צ פרק במדא (דמקדש) וה"ז אמרין כריסות צפ"צ ב' נכר שנתקדשו צמן הוא היה צדיק שפירש רובע ⁽¹⁰⁾ שקל וקטין דהיינו דגיר:

מרבני' כל הרוקין הנמאלין בירושלים
טעורין. ומוקי בפסחים פ"ק
ואע"ז ללחמון זו זהם משום לול גזרו על
ספק הרוקין בירושלים חזק משל שוק העליון
שכל זו נפנה לשם: בשאר כל ימות השנה
בשנמאע טמאין ירושלמי' ר' אבין גסס ר' שם
שזעט ע"ז לפי קרלן של נכרים היה שם בשאר
ימות השנה הטמאין מהלכין ביבולה פי' בלמנע
הדק הלוין שזיל וטעוריון וזולין מן הזד
והטעוריון הלוין קסם והטמאין אומרים לה
פרוש בשעת הרגל הטעוריון הלוין ביבולה
והטמאין וזולין מן הזד והטמאין הלוין קסם
והטעוריון אומרים להם פרוש: מרבני' כל
הללס הנמאליס בירושלים דוק ירירה גליס
טענילס טמאין. בפסחים בסוף פ"ק פריך רישא
ליספא דרך ירירה גליס הטענילס טמאין
דלמנא טעורין אלא סיפא דרך עליה טעורין
הא דלמנא טמאין אלא רישא דוקא דהא בעלמא
טעורין לפי שלא גזרו על ספק כלס וסיפא
לאפוקי גוימא ופרשי' וז' תמוזות קטנים שהיו
למחבין לדרך הירידה ועליה וטעמם שהיו
יורדין דרך ארות תמוזות וטעמם היו עולין
בהיה תמוזות טמאס מספק מהלכין מחמתן
טמאין א"י ספק פלו בידידה ספק פלו בעליה
ומספקא לה נפקין נטמאמאן אכל שאר ליל
דספק נטמאא ספק לא נטמאא לא גזרו עליהן
מספק: טלא עיריטון עולין. שדברך חזר הי
יורדין לאי הטיבלו ודברך חזר הי עולין:
ומריילס תמוזות קטנים. לקבוצו. פי' כלי ברזל שרששו
חד ורואי לחפור בו ארך קסא ובלע"ז סובובין
ירושלמי קורא אותה ספיר שזונה לפסוק
מן חזק מריילס מריילס חזר אלא האבן:
מרבני' דמין שנמאליס י"ד ניטין שזעט ע"ז
מיה. השם שטענילו וטעניס בירושלים
שיהא לה הערב שם בירושלמי שזונה שמה לא
שטיבלע געליס עניין. ופסוק ב"ז וזו וזו

תקלין חדתינ

[illegible]

כדרך מלחם הפנים למדו לקומדו בדמיון או מקורה שזה דקק ע"י דבדמיון. כחיד או דע"ל כסוגיה הפנים פתח ו' למדל לשעורל מלחם הפנים לכל הממוח: מה אכלו
ק' מלחם אל בלאו ד קלח'. קלח'מ' דמלחם בפתח כלל נוסח הירושל' וזו גרסא' לה' ז"ל דק"י בפתוח
 איזו פתוח עני' קומינל' מלחם הפנים כחך לנחמה פתח' דלדמיון' ממוח' (ב' פ' ג') הלא כח
 (ב' קומינל' קוח' אלה בנצרו' וז' הלא אלה' פתח' דלעני' אלא' כח' וז' דקח'מ' בנצלו'
 ממוח' (ב' פ' ג'). מהדר' למפסח קמייח'ל: כלום (מדו' לא' לזני' לא' מסמיה' הכי פסור'
 אומר' אכל' מלחם מדי' הכי' כמחמת מדי'מ' או מדי'מ' ד' לזני' וז' וגי' הפסירה והפסיר'ס'
 וז' מועלי' חלפיה'. הכי' פיר' דקח' מלח' ז"י' דל' מועלי' לא' בנצח'מ' מל' דמדי'מ'מ'ס'
 דקשקש' לזני' וילחם' הוא וטמח' אלה' על' זני' כמחסי'מ' וגור' שמעל' על' וז'ן שגדור' ג'
 האזוז' אקומול' אדורייח'מ' ודל' לא' כספספס'מ' **האש'ם** הלא' שם' מספסר'מ'. כיון' דירש' לעולה'
 ב'ל' הירוק' וז' טעור'ו'. אלה' גורין' שמה' אל' טעמיה' אל' שם' מנחמ'ל' אכל' וכל'ם
 טעמ'ה' מל'ל: כל' פלס' וז' דר' ירמיה' וז' שכו' ד' דריס' אל' שם' ושאנ' כל'ל'ם
 וז' מל'מ'ר' צעצעי'ן: טעור'ו'. אלה' גור' על' שם' פלס' צעצעי'ן: מרגי'ם'. כיון' שזכר'
 עגלה' אל' טעמ'ה' היתה' העציה' ז"י' דר' שיה' הער'ב' שמה' ומה' טעור'ה' ז"י' **ז' שנה'**
 הער'ב' טעור' שיה' לז' שנות' ביה' הער'ב' והער'ב'י' משמ'ש': קומי'ן'. כיון' גדול' הוא' ורזון'
 דמקור' אכל' צערת' הער'ב' טעמ' העציה' אל' יריס'ם' כל' קר' ע"י' דמח' וז'ל' הער'ב'ה'